

Někdy může chvílka trvat celou věčnost

Zadrž dech

MICHALA
RIES

Román

Zadrž dech

Tento příběh je smyšlený. Všechna jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie nebo součástí vymyšleného příběhu. Jakákoliv podobnost se skutečnými místy, událostmi a žijícími či nežijícími osobami je čistě náhodná.

Copyright © Michala Ries 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Krčová, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4830-3 (pdf)

MICHALA
RIES

*Zadrž
dech*

přeložila Lucie Krčová

K TOMU, ABY ZLO ZVÍTĚZILO, STAČÍ
MÁLO – ABY DOBŘÍ LIDÉ NIC NEDĚLALI.

Edmund Burke

Moje rodina se tváří, jako bych neexistovala. V mé rodné vesnici jsou desítky lidí, kteří mě nenávidí nebo mnou opovrhují. Podle nich jsem totiž zodpovědná za otcovu smrt.

Jsou přesvědčení o tom, že jsem špatný člověk.

Považují mě za obyčejnou děvku.

Teta mi pár dní po pohřbu řekla, že by bylo lepší, kdybych se vůbec nenarodila.

Nikdo se mě nezeptal, co se doopravdy stalo. Nikdo nechtěl slyšet mou verzi příběhu. Stačila jim ta jejich.

Omluvila jsem se už tolikrát, že bych těmi slovy mohla vytapetovat svůj dětský pokojíček a pořád by jich ještě dost zbylo. Omlouvala jsem se za věci, které jsem neudělala, za falešná obvinění a urážky, kterými mě lidé častovali. Tak moc jsem totiž toužila někam patřit.

Když se lidé odcizí, říká se, že stojí na opačném břehu řeky. V mém případě lidé opravdu stáli na břehu, ale já jsem nestála na tom opačném... topila jsem se jim přímo před očima. Dívali se mým směrem, ale neviděli mě, jen můj pokřivený odraz, který se zrcadlil na vodní hladině.

Myslím si, že by mi tehdy ani neuvěřili, kdybych se přece jen odvážila odhalit pravdu. Usoudili, že si ten odraz nezaslouží jejich pomoc, a odsoudili mě spolu s ním.

A tak jsem nakonec odešla. Považovala jsem to za prohru, ale dnes už vím, že nic lepšího jsem udělat nemohla. Mezi lidmi, kteří

mě neznali, a i přesto naprosto přesně věděli, kdo jsem, jsem neměla místo.

První roky byly těžké. Pořád jsem se snažila napravit zlo, které jsem podle nich spáchala. Odstěhovala jsem se jinam, ale stále byly se mnou – ty hlasy, které mi opakovaly, že je to moje vina.

Uprnula jsem se na představu, že když vykonám nějaké velké dobrodíní, vyrovnám skóre. To mě ale uvedlo do hluboké deprese, protože kolik lidí v životě vykoná něco skutečně dobrého?

Nemohla jsem být lékařkou a zachraňovat lidské životy, protože už jen při pohledu na krev se mi dodnes dělá špatně. Nešla mi fyzika, biologie ani chemie, takže vědecká a výzkumná kariéra taky nepřipadala v úvahu. Tudíž žádné odpustky v podobě léku na rakovinu...

Nemohla jsem se stát hasičkou ani policistkou a riskovat svůj život při záchraně druhých, protože jsem neměla co riskovat. Pod vrstvou hlíny sice ležel můj otec, ale já jsem byla mrtvá už několik let předtím. Je ironie, že mě obvinili z jeho smrti, když ve skutečnosti mí rodiče zabili mě. To nevinné třináctileté děvče, které ochudili o dětství, plány i sny.

Sedm let terapií a utrpení, než jsem se přestala trestat za něco, co jsem neudělala.

Byla jsem nevinná. To já jsem byla oběť.

Navzdory tomu, že jsem nespáchala žádný zločin, jsem ale napravená hříšnice. Provinila jsem se totiž vůči sobě samé. Ty věci, které jsem dovolila, aby mi dělali... ještě dnes mám slzy v očích, když si na to vzpomenu. Některé obrazy z hlavy nevymažu nikdy.

Snažím se věřit, že ta bolest nebyla zbytečná. Díky ní jsem se totiž stala ženou, kterou jsem dnes.

Bude mi třicet. Je to bezmála dvanáct let a pořád nejsem tak úplně v pořádku. A možná ani nikdy nebudu.

Jsem na sebe ale hrdá.

Odrazila jsem se ode dna.

Našla jsem v sobě sílu začít znovu a odpustila si.

Žiju život, za který se nemusím stydět.

Konám dobro. Ne to velké, ve kterém jsem kdysi hledala spásu. Moje dobro je přetavené do tisíců drobných bezvýznamných každodenních činů a gest.

Není to nic, čím bych se mohla chlubit nebo za co by mě mohli velebit ostatní.

Mně to ale stačí.

Zadrž dech, zlatíčko, bude to jen chvilka...

Před dvanácti lety

Odpusť mi, Marino, že jsem tě tak moc miloval.

V ruce držím onen vzkaz na linkovaném papíře, který otec napsal těsně před smrtí. Vytrhl ho z mého školního sešitu. Nemůžu uvěřit tomu, že to udělal. Nemůžu uvěřit tomu, že se oběsil v mém pokojíčku.

Dnes mám narozeniny.

Jsem na prahu dospělosti a nenávidím svůj život.

„Marino, je dnes ten správný den? Co ty na to?“

Zvednu hlavu od počítače a usměju se na sympatického tmavovlasého muže vedle mého stolu. Vytrvalost mu opravdu nechybí.

„Bohužel ani dnes ne,“ odpovím mile, ale rozhodně.

„Nevadí, zkusím to příště. Jednou řekneš ano.“

Na to nereaguju. Oznamit mu, že ano neodpovím nikdy, mi přijde kruté, ale neutrální nebo souhlasná odpověď by ho jen povzbudila, a to nechci.

Když odejde, moje kolegyně a nejlepší kamarádka v jedné osobě Renka zakouří očima.

„Kolikrát tě už Aďa pozval na rande?“

„Třicetkrát? Víckrát? Nepočítám to.“

„Kdyby mi nepřipadal tak zvláštní, považovala bych to za romantické gesto,“ povzdechne si.

Renka miluje romantiku. Květiny, hudbu, svíčky, gesta, dvoření, veřejná vyznání a všechno kolem toho. Její milostný život ale paradoxně vypadá úplně jinak. Já romantikou také nepohrdnu, ale stačí mi v soukromí, jen mezi mnou a partnerem. Při okázalých projevech se cítím trochu nepříjemně. Proto tohohle svého nápadníka považuju za podivína, necítím žádný závan romantiky.

Kdo normální se nedá odradit ani po tolikrát zopakovaném odmítnutí? To není jedno z těch ne, kdy žena myslí ano a chce být dobývána. Tohle je prostě obyčejné jednoznačné ne.

Do naší kanceláře, která je v podstatě takovou předsíní dvou manažerských kanceláří, vstoupí Eda a na tváři má zaražený výraz.

„Co se děje?“

Renka okamžitě vstane. Je jeho asistentkou už víc než šest let a kromě pracovního vztahu jsou i velmi dobří přátelé.

Eda ztěžka dosedne na židli určenou pro návštěvy. „Vyhodili mě.“

„Cože?“

„Vyhodili mě. Končím.“

„Proč?“

„Moje čísla. Neplnil jsem plán.“

„Za poslední rok se nám plán nepodařilo splnit jen třikrát a šlo pouze o několik tisíc, žádné horentní sumy. Kvůli tomu tě přece nemůžou vyhodit!“ namítne Renka rozhořčeně.

Já jsem ale mnohem pragmatičtější. Prostě neplnil plán a to je důvod k výpovědi. Jsme obchodní firma, takže tu jde o čísla.

Naše společnost se zabývá distribucí součástek do automobilů. Na západním Slovensku máme dva obchodní manažery a já a Renka jsme jejich asistentky. Jako vedoucí pracovníci nemají na starosti samotný prodej, ale mají pod palcem obchodní plány a všechny zástupce.

Můj manažer Vil má pod sebou všechny autoservisy. Eda zodpovídá, nebo tedy spíš zodpovídal za prodejny, a to nejen naše vlastní, ale i ty, do kterých dodáváme zboží. A zatímco Renčin šéf plán občas podlel, ten můj ho skoro vždycky překročí.

„Kdy končíš?“ zeptám se ho.

„Dohodli jsme se,“ začne, ale hlas se mu pod nápořem emocí zlomí. Odkáže si a snaží se vzchopit. „Budu tu ještě pár dní, abych tomu novému předal veškerou agendu. Potom si vyberu dovolenou a konec.“

„Už za tebe mají náhradu?“

„Ano.“

„Víš, kdo to je?“

„Ne.“

Napadne mě, že když kolem výběřového řízení a identity nového manažera dělají tolik tajností, možná ho přetáhli z nějaké konkurenční firmy...

Eda si povzdechne. „Pořád tomu nemůžu uvěřit. Našli si někoho za mými zády a postavili mě před hotovou věc. Nedostal jsem žádnou šanci se obhájit nebo čas na nápravu.“

Svěsí hlavu a Renka ho obejmě. Je mi ho líto.

Vstanu a přistoupím k němu. Pohladím ho po zádech, a když se otočí, obejmě mě kolem pasu a tvář mi zaboří do břicha, polořím mu ruku na hlavu.

Stále mě překvapuje, jak snadno v lidech probouřím pocit důvěry a jak přirozeně pro ně je se mi svěřovat nebo, jako v tomhle případě, hledat u mě útěchu.

Po chvíli mě pustí a omluvně se usměje.

„Ten nový přijde už v pondělí.“

„Něco si najdeš,“ řekne mu přesvědčeně Renka. Doufám, že má pravdu. Eda je skvělý člověk a dobrý šéf, ale co se týče jeho pracovního tempa, není to, pravda, žádný žralok. A taky už není nejmladší. Je mu hodně přes padesát.

Odebere se do bezpečí své kanceláře a Renka po dlouhém, rozčileném a neklidném monologu začne svolávat obchodníky na mimořádnou poradu.

„Jsem vážně zvědavá, jaký bude. Doufám, že to nebude nějaký mladý arogantní magor, který si myslí, že asistentka je jeho

služka, která mu bude vyzvedávat obleky z čistírny a nosit obědy do kanceláře.“

Usměju se, protože popisuje mého šéfa. Je mladý a arogantní. Z čistírny mu vyzvedávám nejen obleky a už se několikrát stalo, že jsem mu donesla oběd do kanceláře, a to i pro jeho momentální dámskou společnost. Mně to ale nevádí. Mám svou práci ráda. Něco víc, něco méně a vyhovuje mi, že můj vztah s ním je čistě pracovní.

„Už jen čekám, kdy ti řekne, že bys mu ho měla vyhonit, protože se to od správné asistentky očekává,“ zamumlá si pod nos.

„Aha. Tak takhle to mysleli na tom školení, když říkali, že dokonalá asistentka je pravou rukou manažera,“ zareaguju s kamennou tváří. Podíváme se na sebe a rozesmějeme se.

První rok jsem se u některých Renčinyých průpovědek červenala, ale zvykla jsem si. Jistá míra hrubosti a vulgárnosti je, zkrátka, součástí kouzla její osobnosti.

„Uvidíme, kdo přijde. Možná budeme všichni příjemně překvapeni,“ uzavřu to nakonec smířlivě a s větším optimismem, než v sobě cítím.

V pondělí v práci panuje ponurá atmosféra. Zpráva o Edově odchodu se rozšířila jako požár, i když ještě nepřišlo žádné oficiální oznámení.

„Marino, zrušte dnešní schůzku s Karlíkem v jednu a přesuňte ji na příští týden,“ zakřičí na mě přes pootevřené dveře ze své kanceláře Vil.

„Prosím a děkuju,“ zafuní Renka a já se zaculím. Je to můj šéf, ale vytáčí ji. Říká mi, že bojuje za moje práva. Nedokáže pochopit, jak můžu na jeho nezdvořilé jednání nereagovat, mně je to ale opravdu jedno. Ano, bylo by hezké, kdyby se občas usmál nebo poděkoval, ale jsem schopná přijmout jeho osobní limity. A zdvořilost je jedním z nich.

Je opravdu skvělý obchodník, ale lidskost není jeho silná stránka. Ví, že proti mně nic nemá. Je takový na všechny.

„Provedu,“ zakřičím k němu nazpátek a hned se o to i pokusím, ale pan Karlík mi nebere telefon. Poznačím si, abych to zkusila znovu za půl hodiny.

Odskočím si na toaletu, a když se vracím do kanceláře, otevřou se vstupní dveře. Ohlédnu se.

Vejde ředitel a za ním... zamrznu na místě a nevěřím svým očím.

Po chvilce se vzpamatuju a rychle se jim vytratím z dohledu. S největší pravděpodobností jsem jen špatně viděla. Byl to pouhý zlomek vteřiny. Ani jsem mu neviděla přímo do tváře. Je malá pravděpodobnost, že by to byl on.

Ale potom uslyším ten hlas.

Sluch mi slouží dobře a zrak mám podle všeho taky v pořádku.

Je to on.

Cítím, že mě přepadá panika.

Co budu dělat?

Zavřu oči a snažím se dýchat.

Nádech. Výdech. Nádech. Výdech.

Pořád dokola, dokud nejsem schopná aspoň trošku logicky uvažovat.

Ať to přemítám z jakékoliv strany, vychází mi pořád to samé – právě jsem viděla našeho nového obchodního manažera.

Rozrušeně si rukou prohrábnu vlasy.

Snažím se sama sebe přesvědčit, že to zbytečně přeháním, že hysterie není namístě. Uběhla spousta let. Proboha, vždyť je to víc než deset let!

Možná... možná to bude jiné. Možná teď, mimo naše rodné vesnice, uvidí mě, ne tu vykonstruovanou představu, které všichni uvěřili. Možná budou naše vzájemné vztahy chladné a zdvořilé, ale bez negativních emocí. Ano, tak nějak to asi bude.

Trochu se uvolním.

Budu ten problém řešit, až nastane, a ne vymýšlet děsivé scénáře. To nikomu nepomůže.

Posadím se na svou židli. Třesou se mi ruce a škube mi horní víčko.

„Co se děje?“ zeptá se mě Renka starostlivě. Neunikne jí, v jakém jsem rozpoložení.

„Ale nic, jen se mi udělalo trošku špatně. Za pár minut budu v pořádku.“

Přinese mi sklenici vody a já cítím, jak se mi pomalu vrací zdravá barva do tváře.

Minuta za minutou ubíhá a já přesvědčuju sama sebe, že moje chování je hloupé. Bude to v pořádku. Možná si mě nebude ani pamatovat. A pokud bude, co se změní? Jsme přece dospělí a budeme se k sobě chovat slušně.

Uvědomuju si, že moje reakce je naprosto nepřiměřená. Vždyť jsme se ani moc neznali. Nikdy jsem s ním neměla žádný konflikt. Sotva jsme spolu prohodili víc než pár vět. Pořád si ale pamatuju jeho pichlavé pohledy.

Můj strach ani tak nevyvolává on sám, ale spíš to, co všechno ví. Nebo spíš co si myslí, že ví. Je součástí jejich verze pravdy. A ta je od té mé vzdálená na kilometry daleko.

Jeden po druhém začnou přicházet obchodní zástupci a vždy se zastaví na kus řeči. Jsou nervózní, protože změna šéfa pro ně může znamenat změnu všeho, na co byli zvyklí. Snažíme se je uklidnit. A když u nás právě nikdo nepostává, chlácholím Renku, že se nemusí bát o svoje místo.

V jednu chvíli se zjeví ředitel a požádá ji o dvě kávy. Když se Renka vrátí ze zasedačky, kde se ředitel s naším novým manažerem usadili, na tváři se jí mísí úleva a radost. Spustí dřív, než jí stihnu položit otázku.

„Je fajn. Mladý a fešák. Byl docela milý a měl vlídný pohled. Pochválil mi kávu. A nemá žádnou vlastní asistentku.“

Po těchto jejích slovech se mi uleví. Milý a příjemný. Samozřejmě, že to bude v pohodě. Běží se o svoje dojmy podělit na personální

a do oddělení marketingu a já jsem sice klidnější, ale stále příliš rozrušená na to, abych pracovala.

Zkusím znovu vytočit pana Karlíka, ale opět neúspěšně. Napíšu mu esemesku.

Poté, co se zavřou dveře zasedačky, se vydám za Renkou na personální, abych se trochu rozptýlila.

Milka, naše personalistka, na mě mává, jen co mě zahlédne na chodbě.

„Pojď. Konečně je tu. Už nemusím tajit jeho totožnost. Právě si prohlížíme jeho profil na LinkedIn.“ Stoupnu si za Milku, protože místo po její pravici obsadila Renka a levou stranu okupuje Anet, naše marketingová specialistka, a Ad'ka, Anetina marketingová partačka.

Moje nejbližší kamarádky. Naše slavná pětka.

Nakloním se, abych lépe viděla. Na chodbě jsem ho zahlédla jen na okamžik, ale teď si ho můžu prohlédnout mnohem víc.

Marcel Jablonický.

Měla jsem pravdu – naše vedení ho přetáhlo z konkurenční firmy, našeho největšího soka. Za poslední dva roky nám odlákali dva velké klienty a my jim teď přebereme manažera? Už tak napjaté vztahy to určitě ještě víc vyhroť.

Podívám se na jeho fotku. Má na sobě bílou košili rozepnutou u krku a ruce založené na hrudi. V obličeji vypadá stejně jako před lety. Možná jen trošku zmužněl, vystoupily mu lícní kosti a zvýraznila se linie brady. Ale pořád je to on.

Kousek mojí minulosti.

Zběžně prolétnu očima jeho kariérní zkušenosti a dosažené pracovní úspěchy.

„Co na něj říkáš?“

Pocítím nutkání jim říct, že se známe, ale to by vedlo k dalším otázkám a ony o téhle části mého života nemají nejmenší tušení.

„Renka říká, že je milý,“ řeknu neutrálně. „Pracovně vypadá dobře.“

„A všimla sis, že je docela k světu?“

Všimla. Všimla jsem si toho už kdysi.

„Jasně, pokud žena upřednostňuje tyhle plavovlasé typy.“

Všechny se začnou smát.

„Kristepane, ty jsi ale upjatá,“ drcne do mě dobrosrdečně Milka, ale víc to neřeší. V naší partě je můj milostný život věčným tématem. Trápí je, že jsem už dlouho s nikým nechodila.

Jenže já nechci nikoho uhánět ani si najít někoho na sílu. Až to přijde, tak to přijde. Nebo nepřijde. Většinou si na to ani nevzpomenu.

Jen občas, když jsem o víkendu sama doma a nemám žádné plány. Když je mi smutno a nemám nikoho, ke komu bych se mohla přitulit. Nebo když si potřebuju promluvit s někým opravdu blízkým, kdo mě dokonale zná.

S děvčaty se scházíme často i mimo práci a vždy pro mě mají připravenou otevřenou náruč a objetí. Za ty tři roky, co tu pracuju, mě znají líp než kdokoliv jiný. Kromě té pětileté díry v mém životě.

Jenže jejich přátelství nemůže nahradit intimitu partnerství s mužem.

Povzdechnu si a zaženu ponuré myšlenky.

Všechno je v pořádku. Můj život je fajn. Jsem za něj vděčná.

Podívám se na Renku. „Měly bychom se vrátit.“

„Máš pravdu. Uvidíme se na obědě, holky.“

Vil je na schůzce, takže místo práce spíš kecáme a neustále očima zalétáváme ke dveřím v očekávání příchodu Renčina nového šéfa.

Čas se vleče neskutečně pomalu a já jsem neobyčejně roztěkaná. Zkusím ještě jednou zavolat panu Karlíkovi. Pořád nic. Doufám, že si přečetl mou zprávu. Mrzelo by mě, kdyby sem jel úplně zbytečně.

Naobědváme se a vrátíme se do kanceláře.

Pořád nic.

„Co tam, kčertu, tak dlouho dělají?“ zeptá se Renka nervózně.

Jen pokrčím rameny a snažím se nedat najevo nejistotu. Vážně jsou tam už celou věčnost.

Konečně se dveře zasedačky otevrou.

Vyměníme si pohledy a obě upřeme oči na obrazovku počítače, aby to vypadalo, že jsme v plném pracovním nasazení.

Ředitel vyjde z kanceláře spolu s ním, s Marcelem.

„Renko,“ usměje se na ni mile, „máte nějaký dobrý tip, kam bychom mohli zajít na oběd?“

Renka mu odpoví a řediteli zazvoní telefon. Pohledem se omluví, hovor přijme a odejde na chodbu.

„Seznámíte se i s mou kolegyňkou? Je pravou rukou manažera servisů.“

Už když začala mluvit, vstala jsem a utřela si zpoceně dlaně do sukně. Ani neoceníím ten její vtípek s pravou rukou. Na to jsem příliš rozrušená.

Marcel se ke mně otočí s přívětivým výrazem. Vydrží mu ale asi tak tři vteřiny a potom mu tváří probleskne překvapení.

„Tits?“

Cítím, jak se ve mně všechno sevře, když uslyším tu starou přezdívku.

„Marina,“ vymáčknu ze sebe po krátkém tichu a napřáhnu k němu ruku.

Přeruší oční kontakt a pohled mu klesne k mé dlani, pak putuje nahoru po předloktí a dál k tmavomodré blůzce, kterou mám na sobě. Potom sklouzne po sukni dolů k botám na vysokých podpatcích a vrací se zpět. Zastaví se na prsou a krku a znovu se vrátí k obličejí.

Ruka mi klesne a srdce mi sevře chlad.

Nebude to v pohodě.

V jeho očích vidím odpor a opovržení. Dívá se na mě jako na kus masa.

„Vy se...,“ začne Renka zrovna ve chvíli, kdy vejde Vil.

„Vy musíte být Marcel, nový kolega. Já jsem Vil. Rád vás poznávám.“

Marcel si mě ještě chvíli měří tím nepřijemným, pronikavým pohledem, ale nakonec se ode mě odvrátí a potřese si rukou s Vilem.

„Viděl jsem Miloše, jak telefonuje na balkoně. Už jste byli na obědě?“

„Ne, ale zrovna se chystáme. Přidáte se?“

„Rád,“ přikývne a otočí se na mě. „Marino, Karlík je zařízený?“

Chvilku na něj nepřítomně zírám, než se dokážu zmobilizovat k odpovědi. „Několikrát jsem mu zkoušela volat, ale nebere to. Tak jsem mu napsala zprávu.“

„Volala jste na to číslo, které jsem vám poslal mailem?“

Mailem? Sakra! Celé dopoledne jsem měla hlavu plnou všeho, jen ne práce a mailovou schránku jsem i přesto, že většinou příchozí zprávy pročítám do pár minut, dosud ani neotevřela.

„Ne.“

„Jak je to možné? Co tu celý den děláte? Posílal jsem vám to před dvěma hodinami.“

„Toho mailu jsem si nevšimla. Mrzí mě to. Hned mu zavolám i na to druhé číslo.“

Vil stiskne rty do přísné linky a vykročí k řediteli, který už čeká ve dveřích.

„Pojďme, pánové.“

Vil odejde bez rozloučení, ředitel se na nás obě usměje a Marcel kývne směrem k Rence.

„Opravdu nikde na světě neexistuje bezchybná asistentka?“ donese se ke mně nespokojený hlas z chodby.

Zrudnu ponížením. Tři roky. Za tři roky jsem udělala jednu jedinou chybu. Jediný přehlédnutý mail.

A kvůli tomu ze mě před ředitelem udělá neschopnou hlupačku!

Ani nevím, co je horší. Zda Vilova slova, nebo Marcelův tichý, posměšný hlas?

„Některé ženy si myslí, že stačí pěkná tvářička...“

Před dvanácti lety

Tits. Kozy. Cecky.

Tak mi říkají. Je to odvození z mého příjmení. I já sama se tak představuju, když se mě někdo zeptá na moje jméno.

Vím, že je to hanlivá přezdívka, urážka, ale je to lepší, než kdyby mi říkali mým skutečným jménem.

To miluju. Když jsem byla malá holčička, táta říkával, že když vysloví moje jméno, má pocit, jako by se dotýkal přímo mé duše. Je vznešené a krásné.

Ale to, co s nimi dělám, krásné není. Je to odporné. Stejně jako slovo tits. Vulgární a laciné.

Neznají skutečnou Marinu. Nemají právo mě oslovovat mým pravým jménem.

„Co to bylo?“ zeptá se Renka a přistoupí k mému stolu.

„My... už se známe,“ zašeptám, protože nevěřím vlastnímu hlasu.

Okamžitě je u mě a obejmeme mě.

„Hej, zlato, to bude dobré.“

Zavrtím hlavou a opřu si ji o její rameno.

„Nebude.“

„Jsem tu pro tebe. My všechny. Dnes po práci se sejdeme a všechno probereme, ano?“

Chci odmítnout, protože jim to nemůžu říct, ale nakonec souhlasím, protože jejich společnost potřebuju.

Pochopí to a nebudou na mě tlačit.

„Myslí si o mně hrozná věc.“

„Každý, kdo tě zná, tě má rád. Jsi hodná a milá a vždy ochotná pomoci. Pokud na to má jiný názor, chyba je v něm a ne v tobě.“ Něco si našťavaně zamumlá. „A beru zpět to, že vypadá fajn a je to fešák. Díval se na tebe jako... je to kretén.“

V tom s ní ale nemůžu souhlasit. Je fešák a fotka ani moje vzpomínky vůbec neodrážejí realitu.

Je vysoký, má široká ramena a ostře řezané rysy. Plavé vlasy vzadu a po stranách krátké, ale nahoře delší a stažené do malého culíku. Není to typ účesu, který mi na mužích připadá přitažlivý, ale k němu se tak nějak hodí.

Nejkrásnější jsou ale jeho oči. Intenzivní modrá, zářivá a pronikavá. Jsou to oči muže, který umí vášnivě milovat... nebo vášnivě nenávidět.

Ale souhlasím s ní v tom, že se chová jako kretén.

Rence zvoní telefon, takže mě naposledy obejmě a utíká přijmout hovor. Vzpamatuju se a vytočím pana Karlíka. Zastihnu ho právě ve chvíli, kdy je na odchodu z domu.

Oddechnu si a snažím se uklidnit a uvažovat racionálně.

Nechci o tuhle práci přijít. Mám ji ráda, cítím se tu dobře a navíc jsem spokojená i s finančním ohodnocením. Mám tu přátele. Ale na druhou stranu si nemůžu dovolit, aby mě moje minulost zase stáhla ke dnu. Žiju dobrý život a tak to musí i zůstat.

Je nějaká šance, že za jeho chování může jen prvotní šok?

A pokud ne, dokážu čelit jeho opovržení a zůstat v klidu?

Pomohlo by si promluvit?

Změní na mě časem názor, když se poznáme blíž?

Nebo nedokáže vidět nic jiného než mou minulost?

Vyděsí mě představa, že o tom možná právě teď vypráví mému šéfovi a řediteli. Složím tvář do dlaní. Jestli to udělá, budu muset odejít, protože bych nevydržela, kdyby se na mě všichni dívali skrz prsty.

Najednou se naštvu, že moje budoucnost je v rukou muže, který je mi cizí, a já s tím nemůžu vůbec nic udělat.

Když se vrátí z oběda, nevěnuje mi ani pohled. Zapadne do kanceláře, kde ho už čeká Eda, který se k nim na oběd nepřidal. Vil jen mlčky přikývne, když mu řeknu, že Karlík je zařízený.

„Už půjdu, dámy. Rád jsem vás viděl. Jste šarmantní jako vždy.“ Ředitel se ke mně skloní a ztiší hlas: „Vím, že je Viliam občas protivný, ale je to dobrý obchodník. A také vím, že vy jste skvělá asistentka. Žádná s ním nevydržela tak dlouho, takže si jeho slova neberte příliš k srdci, Marino.“

Uvolním se a věnuju mu upřímný úsměv. Nejen kvůli tomu, že neuvěřil Vilovým stížnostem, ale i proto, že si Marcel očividně nepustil pusu na špacír. Zatím.

„Děkuju. Vaše slova pro mě moc znamenají.“

Rozloučíme se a za pár minut si Renku volá Eda do kanceláře.

Jsem nervózní a neustále pohledem tčkám ke dveřím, za kterými všichni tři jsou.

Dnes jsem si svůj plat opravdu moc nezasloužila...

Pomalou si uklízím stůl a balím věci. Popoháním minutovou ručičku, aby se pohnula o posledních pár centimetrů, které mě dělí od odchodu domů.

Otevřu si malé zrcátko a rukou si uhladím rozčuchané vlasy. Kolikrát jsem si je dnes rozrušeně prohrábala, když vypadají jako vrabčí hnízdo?

„Marina Titková.“

Leknu se a podívám se na něj. Proč z té kanceláře nevylezl ve chvíli, kdy jsem dělala něco jiného, než se dívala do zrcátka.

Nadechnu se, zaklapnu zrcátko a chci mu říct něco ve smyslu, že bychom se k sobě mohli chovat slušně a nedělat si problémy, ale nestihnou to.

„Docela se divím, že máš normální práci. Už sice nemáš osmáct, ale pořád jsi s tou svou nevinnou tvářičkou a křivkami sexy.“

Určitě by se našla spousta mužů, kteří by za tvou společnost zaplatili.“ Přimhouří oči a jeho plné rty se zkroučí do krutého úsměvu. „A přitom bys mohla ničit lidské životy. Jen tak, pro zábavu. Při práci ti na to už určitě nezbývá čas, což je vážně škoda, protože jsi v tom byla dobrá.“

Jeho slova jsou jako vědro ledové vody a facka zároveň. Hrubost a krutost, které jsou v nich skryté, mě zasáhnou nepřípravenou. Už se nebráním, protože roky na mě nikdo neútočil. O to víc mě to ale bolí.

„Co proti mně máš?“ vyhrknu dřív, než si to promyslím. Nikdy jsme spolu nic neměli, nebyl blízkým přítelem mé rodiny. Byli jsme dva cizinci, kteří se vídali na různých akcích.

Hloubka jeho zášti mě proto mate.

„Nemám rád sobecké mrchy.“

Jeho slova ve mně probudí bojovnost. Jeho nenávisť nepatří mně, ale ženě, kterou si myslí, že jsem. Nenechám se ponižovat. Nenechám nikoho, aby mi beztrestně ubližoval. Už ne.

Vstanu ze židle a postavím se mu tváří v tvář. I navzdory vysokým podpatkům musím zaklonit hlavu, abych se mu mohla podívat odhodlaně do očí.

„Nevíš, kdo jsem, a proto mě nemůžeš urazit. Chceš mě nenávidět? Překousnu to. Tvoje útoky vypovídají víc o tobě než o mně. Mám tuhle práci ráda a nevyženeš mě odsud.“

Pohrdavě si mě přeměřil.

„Ale, ale. Takže kočička má i dráčky. Takhle ostrou si tě nepamatuju. Jedna nula pro tebe.“ Nakloní se ke mně blíž, až mi tvář ovane jeho teplý dech. I navzdory odůvodněnému hněvu pocítím maličký záblesk přitažlivosti. Okamžitě ho ale zadupu do země. „Jestli máš svou práci tak moc ráda, měla by ses víc snažit. Tvůj šéf z tebe není dvakrát nadšený. Tvůj talent je zřejmě dost úzce zaměřený...“

Naštvaně otevřu ústa. Naprázdno. A znovu je zavřu. Nebudu se tu s ním dohadovat jako malé dítě. Posadím se zpátky ke svému stolu a ignoruju ho.

Když se za ním zabouchnou dveře od toalety, popadnu svou kabelku, oznámím Vilovi, že odcházím, a vypadnu dřív, než se vrátí.

V šest je můj malý byt plný k prasknutí. Zavřu ledničku a v ruce držím vychlazené šampaňské. S láskou se zadívám na ten maličký prostor. Má jen třicet tři metrů čtverečních a koupelna je ta nejmenší místnost, jakou si člověk dokáže představit. Koupila jsem si ho před rokem, spím na rozkládacím gauči, a když jsem v kuchyňském koutě, jsem už vlastně i v obýváku a v chodbě zároveň, ale i tak tady miluju každíčký centimetr.

Jako asistentka se nemám špatně, ale taky nemám příjem, který by mi umožňoval si nějak moc vyskakovat. Proto jsem hrdá, že jsem to dokázala sama, bez pomoci, pokud tedy nepočítám pomoc banky, která mi dala hypotéku.

Soběstačnost pro mě moc znamená.

Posadím se na zem, protože už nezůstalo žádné volné místo. Anet, Renka a Adka se mačkají na gauči a Milka okupuje malý taburet. Víc míst k sezení nemám. Zkoušela jsem mít v obýváku dvě židle a skládací stůl, ale o ty židle jsem neustále zakopávala, takže jím na gauči a židle mám na balkoně, což je stejně nejlepší část mého bytu.

„Tak spust’!“ řekne Milka, zatímco nám rozlévá šampaňské do hrnečků na kávu.

Když si vzpomenu na dnešní den, ramena mi trošku poklesnou.

Od chvíle, co jsem odešla z práce, se ve mně střídají dva protichůdné pocity.

Chci jim to říct. Nechci jim to říct.

Nemůžu. Můžu?

Dokážu to. Nedokážu.

Ale v této chvíli, když se na mě upírají čtyři páry očí, cítím, že to s nimi chci sdílet. V jejich pohledech je samozřejmě jistá zvědavost, ale je tam hlavně láska, kterou ke mně cítí.

Řeknu jim to. Ne všechno. Povyprávím jim jen o posledních dvou letech před otcovou smrtí. O tom, co jsem dělala se všemi těmi muži.

Jak to všechno začalo, to si nechám pro sebe. Celou dobu se dívám na své ruce složené v klíně a bytostně vnímám každý jejich vyděšený výdech.

Když skončím, v místnosti zavládne takové ticho, že by bylo slyšet spadnout i špendlík.

Ad'ka si klekne přede mě a vezme do dlaní mé studené ruce.

„Mrzí mě, že se ti stalo něco tak hrozného.“

„Nestalo se mi to,“ namítnu. Netoužím po tom, aby moje chování obhajovaly. „Já jsem...“

„Mluvím o tom, co se ti stalo předtím. O tom, co tě k tomu vedlo. To muselo být hrozné.“

Překvapeně zalapám po dechu a potom se rozpláču. Slzy se mi řínou proudem a teplo se mi šíří od hrudi až ke konečkům prstů.

Svěřila jsem se jim a ony mě neodsoudily. Vidí ve mně víc než jen hříchy mé minulosti. Vidí ženu, kterou jsem nyní, a to je ten největší dar, jaký mi mohly dát.

Jedna po druhé si přikleknou vedle Ad'ky a všechny mě objímají. Už nejsem sama. Nejsem bezmocná ani slabá.

Ráno překročím práh kanceláře klidná a sebejistá. To, co jsem mu včera řekla, jsem myslela vážně. Nevyštvte mě odsud. Podpora kamarádek mi pomohla, abych si to všechno ujasnila.

Jednoho odporného chlapa zvládnou. A navíc, není to můj šéf, ale jen jeden z kolegů.

Když projde kolem mého stolu, pozdravím ho bez toho, abych zvedla oči od počítače, a podruhé ho uvidím, až když jdeme na oběd.

Je u nás zvykem, že když Vil nemá čas, Eda obědvá s námi.

A dnes mám to velké štěstí, že Vil v kanceláři není a přidá se k nám nejen Eda, ale i Marcel.

Hurá.

Chuť na jídlo mě celkem přejde, ale zatnu zuby a jdu.

Musím si na jeho přítomnost zvyknout. Nebudu se schovávat. A taky se tak trochu spoléhám na to, že na mě nebude útočit před ostatními.

Dnes padla volba na mou oblíbenou restauraci. Objednám si a až moc dobře si uvědomuju Marcelův upřený pohled.

„Jak se má ta stará paní, tvoje sousedka, které pomáháš, když na ni její děti nemají čas?“ zeptá se mě Milka.

„Má se dobře,“ odpovím a zamračím se na ni. Nechci, aby před ním mluvila o mém soukromí.

„Víte, Marceli, Marina má zlaté srdce,“ přidá se i Adka a zešíroka se na něj usměje. Překvapeně vyvalím oči. Copak se zbláznily?

„Pamatujete si, jak si jednou vzala domů toho psa, kterého našla na ulici, a půl roku se ho nemohla zbavit, protože ho nikdo nechtěl? Měl jen tři nohy, jedno oko a vypelichanou srst, ale Marina ho vzala pod svoje křídla a starala se o něj, dokud mu nenašla domov.“

Neubráním se úsměvu, když si na Bona vzpomenu. Byl vážně ošklivý, ale zároveň to byl ten nejmilejší pes, jakého jsem kdy poznala. Kvůli výdajům za veterinu jsem tehdy musela využít výhod kreditní karty a ještě stále mi tam visí tři stovky. Nelituju ale ani jediného eura. Jeho nová majitelka mi občas posílá fotky a i navzdory svému handicapu na nich Bono vypadá jako reklama na psí štěstí.

„Jednou jsem zastupovala kolegyni a zkazila jsem opravdu velkou objednávku,“ připojí se Renka. „Vypadalo to, že přijdeme o klienta, což by pro mě znamenalo okamžitou výpověď. Marina nikomu nic neřekla, vzala si den volna, vlakem se vydala na opačný konec Slovenska a toho klienta přesvědčila, aby nám dal ještě šanci.“

Když mi dojde, o co jim jde, celá zrudnu. Vzaly si do hlavy, že ho přesvědčí, že jsem dobrý člověk! Víím, že je to pěkné gesto, chtějí mě chránit, ale asi je zabiju. Jednu po druhé. A pomalu.

Copak nevidí, že se Marcel s každou další vteřinou tváří skeptičtěji?

„To je opravdu úchvatné,“ řekne a vysmívá se mi pohledem.

„Nebo tehdy, když...“ začne Anet, ale já ji zastavím.

„Dost. Přišli jsme se naobědvat, ne rozebírat detaily z mého života.“

Donesou nám polévku a já se s úlevou zaměřím na svůj talíř.

Eda konverzaci přesune do pracovní roviny a zeptá se Marcela na jeho působení v předchozí firmě.

Mám chuť ho zlíbat!

Když vidím, že chce Renka zase něco říct, kopnu ji pod stolem do holeně, což ji umlčí.

Jsem šťastná, když se chlapi odeberou zpět do Edovy kanceláře. To byla snad ta nejtrapnější půlhodina v mém životě.

„Neopovažuj se to ještě někdy udělat. Bylo to neskutečně trapné! A co víc, určitě to nepomůže.“

Zaškaredím se na ni, když chce protestovat, a totéž zopakuju i v kanceláři marketingu a u Milky.

Až potom se vrátím na své místo. Vyřídím pár telefonátů a chci odejít dřív, protože potřebuju skočit do čistírny a na poštu. Ale ve chvíli, kdy si oblékám kabát, ze dveří vykoukne Vil. Chce, abych vypracovala nějakou statistiku.

Ne, nepočká to do zítřka.

Tak se tedy znovu posadím ke stolu a vrhnu se na ta nekonečná čísla.

Ve čtyři vyjde z Edovy kanceláře Marcel. Renka už odešla.

Chci ho ignorovat stejně jako ráno, ale zastaví se u mého stolu.

Dám si načas, než k němu zvednu hlavu.

Nic neříká, jen si mě prohlíží.

„Co je?“ zamračím se na něj.

„Přemýšlím, jestli jsi vůbec skutečná, když tě kolegyně popisují jako Panenku Marii a matku Terezu zároveň.“

Opřu se o opěradlo židle a změřím si ho pohledem. Oči má posměšně přimhouřené, košili u krku rozepnutou a rukávy má vyhrnuté, což odhaluje jeho silné předloktí se zlatavými chloupky.

„Proč tě to vlastně zajímá? Potřebuješ zachránit?“

„Co jiného ty můžeš muži nabídnout?“ Opře se dlaněmi o stůl a nakloní se blíž. „Kromě chvilkové rozkoše mezi tvými stehny?“

Tentokrát mě jeho hrubost už tak nezaskočí, ale je mi nesmírně nepříjemná. Cítím, jak se mi po tvářích a krku rozlévá horkost.

„Přestaň se chovat jako debil a možná si sám uvědomíš, že nejsem ta dívka z tvých vzpomínek.“

Chvilí se díváme jeden druhému z očí do očí a napětí mezi námi by se dalo krájet. Potom se zamračí a prudce se narovná.

„Můžeš obelhat své kamarádky i všechny v téhle firmě, ale já vím, kdo jsi. Viděl jsem tě nejednou v akci, na to nezapomínej. Záleží ti jen a jen na sobě. Lidi se nemění. Ne lidi jako ty.“

Znovu si nechává výsadu posledního slova a odejde dřív, než stihnu zareagovat.

Přitisknu si ruku na svůj neklidný žaludek.

Proč? Proč mě tak moc nenávidí?

Něco mi uniká... událost, informace. Musí v tom být něco, o čem nevím, protože jeho chování nemá logiku. Netvrdím, že jsem svatá, ale ubližovala jsem především sama sobě, ne druhým. Jeho chování je nějakým způsobem osobní. Jen nevím proč.

Povzdechnu si a snažím se nabýt ztracenou rovnováhu.

Nejen každá láska má svůj příběh. I každá nenávist ho má.

Tento příběh ho očividně užírání, takže je jen otázkou času, kdy se dozvím, o co se jedná.

Následující tři týdny mě nečeká žádné drama. Poté, co si Eda vzal dovolenou, se Marcel rozhodl strávit s každým ze svých obchodních zástupců několik dní v terénu a v kanceláři byl velmi málo. Třikrát se stavil ráno, ale vždy jsem měla společnost, takže mi nevěnoval pozornost. Párkrát přišel i odpoledne, ale až poté, co jsem odešla. Že se tu zastavil, jsme věděly podle toho, že vyřídil hromádku dokumentů na stole, které mu připravila Renka. Jen jedinkrát vychytral

okamžik, kdy už šla Renka domů a já jsem dělala přesčas. Když okolo mě procházel, kývl na mě s posměšným úklonem a slovy: „Vaše svátost.“

Řekla jsem mu, že je dětinský a trapný. Ale až poté, co za sebou zavřel dveře.

Skoro jsem uvěřila, že se můj život vrátí do normálu a že to bude jako dřív.

Tato moje fantazijní bublina ale praskla hned první den, kdy Marcel ukončil svůj průzkum v terénu. Renka totiž onemocněla. A kdo zaskočí za asistentku manažera, když na pár dní vypadne?

Nikdo jiný než moje maličkost.

Nebojím se, že bych její práci nezvládla, protože se umíme dokonale zastoupit. Spíš mám strach ze svého dočasného šéfa.

„Tits?“

Zvednu hlavu. Stojí ve dveřích a ramenem se opírá o zárubeň. Zamračím se na něj a otočím se zpět k počítači. „Jmenuju se Marina.“

Otráveně si povzdechne.

„Renka mi měla připravit přehledy prodejů za posledního půl roku. Můžeš mi to vytáhnout z jejího počítače?“

Vil mě o věci žádá stejně. Žádné prosím, žádné děkuju, žádný úsměv. Jen rozkaz. Udělej to, udělej tamto. Nevadí mi to, protože on se tak chová ke všem. I když tu byl Marcel ty tři týdny fyzicky jen velmi sporadicky, často s Renkou telefonoval a mailoval. Vždycky byl milý a zdvořilý. A v interakci se mnou nezvládá ani základní projevy slušnosti?

„Matka tě neučila používat slovo prosím?“ neodpustím si rýpnutí.

„Asi na to zapoměla. Stejně jako tebe tvoje matka nenaučila používat slůvko ne.“

Skloním hlavu ke klávesnici, abych mu nedopřála vítězný pohled na svou rozzlobenou a raněnou tvář.

„Podívám se na to a pošlu ti to.“

Chvilku tam ještě stojí, ale nakonec se dveře potichu přivřou.

Musím se lépe ovládat. Nesmím se nechat vytočit. Vždycky bude mít poslední slovo, protože umí tít do živého tak, že ztratím řeč.

Ne. Udělám to jinak. Budu zdvořilá. Budu nejlepší asistentka, jakou kdy měl. Žádné poznámky, jen profesionalita a výkon.

Nebudu hrát jeho hru.

Odpoledne jsem ale uštvaná jako pes, protože nehrát jeho hru je náročné.

Vždy, když jedna z nás chybí, šéf po té druhé žádá jen nezbytné minimum, ale Marcel ode mě něco chce každých deset minut.

Trvalo mi několik hodin, než mi došlo, že to dělá schválně. Nechce po mně věci, které by nutně potřeboval.

Samozřejmě, je tu nový a všechny postupy ještě nemá v malíčku, ale většina jeho žádostí by klidně počkala, až se Renka vrátí.

On mě chce trápit.

Na každý jeho požadavek odpovídám úsměvem a pokývnutím hlavou.

Nebudu hrát jeho hru.

Když konečně odcházím, studený oběd, který mi děvčata donesla, si odnáším s sebou. V břiše mi nahlas kručí, ale v kanceláři nechci zůstat už ani vteřinu. I tak tu zítra musím být už před sedmou.

Chci si dát teplou sprchu, najíst se, připravit si horkou čokoládu a doufat, že se z té nervozity vospím.

Ráno vejdu do kanceláře už o půl sedmé. A jsem nervózní.

Čekají tam na mě tři samolepicí lístečky popsané pokyny.

A čtyři maily.

Mám chuť ho uškrtnit a to tu ještě ani není.

Uvařím si pořádně silnou kávu a věnuju pět minut dechovému cvičení, které mě naučila terapeutka.

Přijde v sedm s třemi obaly na obleky.

„Dobré ráno, Tits. Mám pro tebe překvapení!“ Zamává na mě obaly a přehodí je přes Renčin stůl. „Vil říkal, že jdeš dnes do čistírny, tak jsem ti i já něco přinesl.“

S nevinným výrazem na mě zamrká, začne si pískat a odejde do kanceláře.

Neřeknu nic, ale začnu si googlit, jak se vyrábí voodoo panenka.

„Hej, Tits?“ zavolá na mě ode dveří.

Napočítám do deseti, než se na něj otočím.

„Marina,“ řeknu potichu s přimhouřenýma očima.

„Jo, jasně. Ty věci, které jsem po tobě chtěl včera, už máš všechny hotové?“

Počítání do deseti nepomáhá. Pokračuju dál. U dvaceti sedmi se ozve jeho protivný smích a zabouchne dveře kanceláře. Při padesátce otevřu oči a začtu se do výsledků vyhledávání.

Za minutu to ale zavírám a s hrůzou se otřesu. Je až děsivé, kolik seriózních odkazů mi to našlo.

Povzdechnu si. Proč je tak těžké zůstat nad věcí? Proč mě ten člověk tak vytáčí? Vždyť se chová jako malý kluk a moje naštvání je přesně to, o co mu jde. Stahuje mě na svou úroveň a já se mu chytám na udičku. A i když se mi podaří nereagovat, uvnitř mě to vře a jsem si jistá, že on to ví.

Dopoledne zajedu firemním autem do čistírny a cestou zpět si koupím bagetu. Na normální oběd se nedostanu a o studený nestojím. Bagetu můžu sníst i v práci u počítače.

Při návratu z oběda se Vil zastaví u mého stolu.

„Marino, Marcel se u oběda zmínil, že jste mu zpracovala podrobnou statistiku prodeje. Udělejte ji i mně. Budu rád...“ podívá se na hodiny, „když to stihnete do dvou.“

„Myslíte dnes do dvou?“

Zbláznil se? To není jen vytisknutí tabulky ze systému. Program, ve kterém pracuju, je starý a ne příliš uživatelsky přívětivý. Umí vygenerovat prodeje každého prodejce a taky každé prodejny, ale neumí udělat obojí naráz a už vůbec ne v Excelu. Loni se navíc měnily rajony, a proto nestačí jen jednoduše přiřadit prodejnu k jejímu současnému obchodnímu zástupci, ale chce to pracné dohledávání

Je mi lépe. Začnu přemýšlet nad nadávkou, která není vulgární ani přehnaná, ale mohla bych jí častovat Marcela, aby se mi taky ulevilo. Ty, co mě napadaly včera, nejsou totiž použitelné.

„Ts, ts, ts,“ ozve se nade mnou, a i když sebou trhnu, hlavu ze stolu nezvednu.

No samozřejmě. Proč by se to nemělo pokazit ještě víc? Zase je tu ten... ten blbec!

Jeho hlas je tichý a najednou ho slyším opravdu blízko. „Je toho na tebe moc? No, špičková asistentka z tebe asi nebude. Ale na druhou stranu, člověk obvykle exceluje jen v jedné oblasti a my dva tu tvou už známe.“

Má pravdu. Vážně je toho na mě moc. Neustále mě provokuje a uráží, znova a znova se snaží zasáhnout má bolavá místa.

Prudce zvednu hlavu, abych ho poslala do háje, ale temenem mu narazím do brady.

„Au,“ řekneme zároveň a třeme si bolavá místa.

Kčertu, proč byl tak blízko? Copak se nade mnou skláněl? Není to divné?

Beze slova vstanu a chci odejít, ale když ho obcházím, chytí mě za loket.

Zarazím se a přemůže mě neklid, protože jsme u sebe zase hodně blízko a v jeho očích není nenávisť, jen... Zatřesu hlavou, vytrhnu se mu a najdu útočiště v Milčině kanceláři. Nemám moc času, ale stačí mi pět minut, abych jí stihla vysypat všechna příkoří posledních dní.

„To je ale hlupák! Mám si ho zavolat a promluvit si s ním, aby se k tobě začal chovat normálně?“ nabídne se, ale já to odmítnu. Víím, že to myslí dobře, ale nechci se za ni schovávat. Renka se uzdraví a všechno bude zase v pořádku. Občasnou nevhodnou poznámku, kdy na mě natrefí o samotě, zvládnou.

Milka dál nadává a je v tom mnohem kreativnější než já. Její podpora mi nesmírně pomáhá.

„Jsi zlatíčko,“ řeknu jí a dám jí pusku na tvář. „Už musím jít. Jsem ráda, že tě mám.“

„Výplatu mu pošlu až v poslední možný termín,“ slíbí mi a vyměníme si spiklenecký úsměv.

Stačilo jen deset minut a Milka mi pomohla pustit to celé z hlavy. Do víkendu zbývají jen tři dny a to už nějak vydržím. A v pondělí se Renka určitě vrátí.

Zbytek odpoledne věnuju té otravné tabulce. Jsem tu úplně sama, když ji těsně před půl sedmou pošlu Vilovi na mail a položím vytištěnou i na stůl. Bez ručně psaných poznámek po stranách.

Plán mám skoro stejný jako včera.

Sprcha, večeře a spánek. Místo horké čokolády si ale otevřu víno a na balkoně si hodím nohy nahoru.

Při druhé sklence se mi vybaví ten moment, kdy mě Marcel chytil za loket. Sevření jeho prstů bylo pevné a pokožka se mi na tom místě zvláštěně zahřála. Byli jsme tak blízko, že jsem se mu ramenem skoro opírala o hrudník. V jeho očích jsem v moři jasně modré barvy objevila tmavé a zlatavé tečky. Navzdory jeho chování a i tomu, že mi záměrně ubližuje, bych musela být slepá, abych nedokázala uznat, že je to přitažlivý muž.

Naštěstí mám ale dost rozumu na to, abych se nenechala oklamat těma jeho podmanivýma očima. Vzhled nic neznamená.

On mě nesnáší.

I když... na někoho, kdo mě nenávidí, má trochu problém dodržovat hranice mého osobního prostoru.

Dopiju sklenku, a když vstanu, mám pocit, že jsem stáhla celou lahev. Unaveně se svalím do postele a zafuním do polštáře. Na nový den se vůbec netěším.

Před dvanácti lety

Děje se to znovu. Je to ponižující a odporné, ale nějakým zvráceným způsobem i správné.

Silně stisknu víčka, hlavu zabořím do polštáře a opakuju si, že to dělám proto, abych je ochránila.

Když se to děje mně, neděje se to jim.

Někdo to být musí. Někdo mu musí pomoci.

Zachránit ho.

S výkřikem se posadím na posteli a setřu si z tváře slzy. Zase jsem měla ten sen. Poslední dobou se mi vrací čím dál častěji.

Podívám se na hodiny. Je něco málo po jedné.

I po několika minutách se celá třesu a je mi zle od žaludku.

Ve tmě nahmatám telefon a vytočím číslo.

Ozve se až po osmém zazvonění a jen něco ospale zamumlá.

„Máš čas?“

S pozdravem se neobtěžuju. Oba víme, o co jde.

Okamžitě se probere, když si uvědomí, kdo jsem a co chci. „Kde jsi?“

„Doma.“

„Jsem tam za deset minut.“

S úlevou se opřu o čelo postele. Už jen chvíli a přijde to prázdné. A s ním úleva. Aspoň na okamžik.

Ráno se hrabu z postele ještě dřív, než mi zazvoní budík a hlava mi třeští. Včera jsem měla po první sklence přestat pít.

V jednu jsem se vzbudila kvůli děsivému snu a do půl čtvrté jsem zírala do stropu.

Ten sen byl plný nesmyslů, ale pocit z něj přetrval.

Hrůza.

Byl tam Marcel se svým posměchem a nenávistným pohledem. Ukazoval na mě prstem. A potom se objevila plejáda tváří z mojí práce. Byli tam úplně všichni. Ukazovali si na mě stejně jako Marcel a smáli se u toho. Řekl jim to. Do nejspinavějších podrobností. V tom snu věděl i to, co ve skutečnosti neví.

Stála jsem tam sama, zaplavená odporem a odsouzením. Do konce i ve tvářích mých kamarádek bylo vidět zhnusení.

Probudila jsem se celá zpocená a další spánek nepřicházel. Takové sny, ve kterých dojde k odhalení mé minulosti, jsem už roky neměla. To je jen důkaz toho, jak moc mě jeho příchod do mého života rozhodil. Počkám ještě pár dní, a pokud se to nezlepší, ozvu se svojí terapeutce a domluví si s ní schůzku.

Jak dlouho jsme se neviděly? Tři roky?

Možná je dobře, že nastala tahle situace. Dřív nebo později ji překonám. Je to jen střípek z toho, co už mám za sebou, a vyjdu z toho silnější. Jednou mě minulost musela dohnat, neodstěhovala jsem se přece na Mars...

Osprchuju se a zamaskuju si tmavé kruhy pod očima. Dám si kávu a potom ještě jednu. Rychle sním vločky s ovocem a obleču se. Halenku se mi podaří si obléct naopak.

Bože, jsem jako chodící mrtvola. Příliš vína, nedostatek spánku a stres v práci je kombinace, která mému mozku nesvědčí.

Obuju si boty a prohlédnu se v zrcadle. Vzhledem k tomu, jak se cítím, vypadám dobře. Kolik je vlastně hodin, když mi ještě nezvonil budík? Měla jsem ho nastavený na půl sedmou. Zkontroluju čas.

Zamrkám. A potom ještě jednou.

Budík zvonil už dávno.

Je devět hodin. Jdu pozdě. Brutálně pozdě.